

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκτατοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστερὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ.χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Μαρτίου 1897

Ἔτος 49^{ον}.—Ἀριθ. 13

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 92).

Ὅπωςδὴποτε, χωρὶς λέξιν, ἔλαβε τὸν δίσκον, καὶ διὰ νάνακτῃσιν τὸν ἀπολεσθέντα χρόνον, ἔτρεξε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν αἶθουσαν. Ἀλλ' ἀκριβῶς ὅταν ἔφθασε πρὸ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ Φρίτσιν, ὁ μικρὸς σκύλος τῆς Αὐτοκρατείας, ἀναγνώρισας τὸν φίλον του, ἐσκίρτησε καὶ ὤρμησε πλήρης χαρᾶς κατ' ἐπάνω του. Ὁ Ἐκτωρ, τεταραγμένος ὡς ἦτο ἀπὸ τὴν ἐπίπληξιν τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ καὶ ἀπὸ τὴν τιμωρίαν ἢ ὁποία τῷ εἶχεν ἐπιβληθῇ, τὰ ἔχασεν, ἐκλονίσθη, προσέκοψεν, ὁ δίσκος ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖράς του καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ κυπέλλου ὀλόκληρον ἐχύθη ἐπὶ τοῦ γόνατος τοῦ Αὐτοκράτορος.

—Σατανᾶ! ἀδέξιε! ἀνέκραξεν ὁ Ναπολέων ἀναπηδῶν, διότι ὁ καφὲς ἦτο βραστός καὶ τὸν ἐξεμάτισε.

Τὸ παιδίον ἀπέμεινεν ἀναυδὸν καὶ ἐνεόν.

— Ἀνόητε! ποῦ δὲν προσέχεις ποτέ σου! Γιὰ τίποτε δὲν εἶνε αὐτὰ τὰ παιδιά!.. Ἐ, ὡς πότε θὰ στέκεσαι νὰ με κυττάζῃς ἔτσι; Δὲν πηγαίνεις τουλάχιστον νὰ φέρῃς μιὰ πετσέτα νὰ σκουπισθῶ;

Ὁ Ἐκτωρ ἔτρεξε παραχαλισμένος καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν στιγμήν μὲ τὸ ζητηθὲν μάντρον. Ἦρχισε δὲ νὰ τρίβῃ θυνατὰ τὸ γόνατον τοῦ Ναπολέοντος, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἡ Αὐτοκράτειρα εἶχεν ἤδη σπογγίσῃ μὲ τὸ μανδύλιόν της.

— Ποῦ εἶνε τὸ φλυτζάνι; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Ἰδού, Μεγαλειότατε! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ ἀνεγείρων τὸ κυπέλλον καὶ παρουσιάζων αὐτὸ μετὰ προθυμίας καὶ χάριτος, ὥστε ὁ ἔλων νὰ συγκαλύψῃ τὴν πρώτην του ἀδεξιότητα.

— Ἀ, δὲν ἔπαθε τίποτε, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ λαβὼν καὶ παρατηρήσας αὐτό. Εἶσαι εὐτυχής· διότι ἂν ἔσπαζε, θὰ εἴθετα ὑπὸ κράτησιν αὐρίον ὅλην τὴν ἡμέραν.

— ὦ, Μεγαλειότατε! εἶμαι ἤδη! ἐπιθύρυσεν ὁ Ἐκτωρ ὀρηνωδῶς.

— Μπα! καὶ τί ἔκαμες; ἄλλην ἀταξίαν πάλι;

— Μεγαλειότατε, ὁ κύριος ἀξιωματικὸς μ' ἐφώνησε πρὸ ὀλίγου τρεῖς φορές καὶ δὲν ἤκουσα τὴν πρόσκλησιν.

— Ἐλλειψίς πειθαρχίας! πολὺ κακὸν αὐτό! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Τὸ σφάλμα του ὅμως τὸ ἐξηγόρασεν! εἶπε μὲ τὴν γλυκεῖάν της φωνὴν ἡ Αὐτοκράτειρα.

— Τὸ ἐξηγόρασε!; Καὶ διὰ τίνος, ἀγαπητή μου; Μήπως διὰ τῆς ἀδεξιότητος, ποῦ ἔδειξε πρὸ ὀλίγου;

— Ἀφ' οὗ σὰς δυσηρέστησε, δὲν νομίζετε ὅτι ὑπέφερε καὶ ἐλυπήθη πολὺ;

— Εἶνε ἀληθὲς αὐτὸ που λέγει ἡ Αὐτοκράτειρα; ὑπέφερες πραγματικῶς καὶ ἐλυπήθης διὰ τὸ λάθος σου; εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ ἀποταθείς πρὸς τὸ παιδίον.

— ὦ, Μεγαλειότατε! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ μὲ φωνὴν πνιγομένην, μετὰ βίας κρατῶν τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἀνήρχοντο εἰς τοὺς ὀφθαλ-

μούς του καὶ μόλις καταστέλλων τὴν συγκίνησιν του.

— Καλὰ λοιπόν! Τότε θὰ μεσιτεύσω παρὰ τῷ κυρίῳ Μομπλὰν νὰ σε συγχωρήσῃ. Πήγαινε μόνον νὰ μου φέρῃς ἓνα ἄλλον καφέ καὶ προσπάθησε αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ μὴ τὸν ἀναποδογυρίσῃς.... Ὅριστ' ἐκεῖ! κατακαίνουργο πανταλόνι, δὲν θὰ το ξαναφορέσω πιά γι' ἀγάπη σου καὶ θὰ το θέσω ἀπὸ τώρα εἰς ἀπόταξιν! Ποῦ νὰ καθαρισθῇ τέτοιος λεχὲς!

«Ὅπως θέλουν μὲ κάμνουν αὐτὰ τὰ παληόπαῖδα!» εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐν ᾧ ὁ Ἐκτωρ μὲ ὀφθαλμούς γεμάτους ἀπὸ δάκρυα χαρᾶς, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν νὰ κρατήσῃ, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα, ἐξήρχετο σπεύδων νὰ ἐκτελέσῃ



«Τὸ περιεχόμενον τοῦ κυπέλλου ὀλόκληρον ἐχύθη ἐπὶ τοῦ γόνατος τοῦ Αὐτοκράτορος». (Σελ. 97, στήλ. α').

τήν διαταγήν, τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ. Καὶ ὁ Ναπολέων ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν· αὐτὸς ὁ τόσον αὐστηρὸς πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν, ὁ μὴ συγχωρῶν εἰς οὐδένα τὴν ἐλαχίστην παρεκτροπὴν καὶ παρακοήν, ἦτο πλήρης ἐπιεικειᾶς πρὸς τοὺς Ἀκολούθους, καὶ ἰδιαίτερος πρὸς τὸν Ἐκτωρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

ΦΙΛΟΣ ΠΟΛΥ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ

Ἐννοεῖ τις πόσον ἡ συνομιλία ὑπῆρξε ζωηρά καὶ ἐνδιαφέρουσα τὴν ἐπομένην ἡμέραν, εἰς τὸν περίπατον, μεταξύ Ἐκτορος καὶ Λουκίας.

Ἡ ἰδέα ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃ τὴν διασκεδάσιν ἐκείνην, ἤξανε μᾶλλον τὴν συνήθη ζωηρότητα τοῦ Ἀκολούθου, ὁ ὁποῖος μ' ἐνθουσιασμὸν ἔκτακτον διηγῆθη τὰς σκηνὰς τῆς προτετραίας, τόνισας προπάντων τὴν ἐπιεικειαν καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν καλωσύνην τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Ὁ καφῆς ἦτο πολὺ ζεστός· ἔτσι τὸν πίνει πάντα. Γι' αὐτὸ ὑποθέτω ὅτι θὰ ἐξηματίσθῃ καὶ θὰ ἐπόνεσε πάρα πολὺ. Καὶ ὅμως δὲν μ' ἐτιμώρησεν! ἀπειναντίας μάλιστα!...

Ἡ Λουκία καὶ ἡ ἀγαθὴ τῆς θεῖας συνεισέφευκε καθολικῶς τὰ ἐνθουσιώδη αἰσθήματα τοῦ νεανίσκου, καὶ εἰς ὅλον τὸν περίπατον δὲν ἔκαμναν ἄλλο, παρὰ νὰ ἐπαινοῦν καὶ νὰ ἐκθειάζουν τὸν Αὐτοκράτορα.

Ὁ Ἐκτωρ συνώδευσεν τὰς κυρίας μέχρι τῆς οἰκίας των καὶ ἀνῆλθε μετ' αὐτῶν. Ἐκεῖ εὗρε τὸν πολίτην Δαγκνέ, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸ σῆμα, ἐπρότεινε εἰς τὸν νεαρόν του φίλον νὰ ἀναχωρήσῃ μαζί.

Ἦτο ἀκόμη ἡμέρα, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ὀνωρίου. Ὁ γηραιὸς δημοκρατικὸς ὠμίλει μὲ τὴν συνήθη του στωμιλίαν, — περὶ θεμάτων ἄλλως τε ἀδιαφόρων, διότι δὲν ἤθελε νὰ ἐκθέτῃ τὸν φίλον του, — ὅταν, ἐν ᾧ ἔκαμπον τὴν γωνίαν μιᾶς ὁδοῦ, ἐπρόβαλεν ἐκεῖθεν μία ἄμαξα, τρέχουσα μὲ τόσην ὀρμὴν, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ τοὺς ἀνατρέψῃ. Μόλις ἐπρόφθασεν ὁ Ἐκτωρ νὰ συγκρατήσῃ τὸν σύντροφόν του, εἰδὼς τὰ ἄλογα θὰ τὸν καταπύκνουν.

— Βλάνα! ἀνέκραξεν ὁ ἀμαξηλάτης μὲ τὴν συνήθη αὐθάδεια τῶν ἀμαξηλατῶν, δὲν ἔχεις μάτια;

— Βλάνας εἶσαι σύ! ἀπήντησεν ἐκμανῆς ὁ πολίτης Δαγκνέ. Θέλεις νὰ σε πιάσω τώρα νὰ σου δείξω πῶς πλακόνουν τοὺς ἀνθρώπους; Μασκαρὰ! Παληάνθρωπε!

Καὶ ἔπειτα τὸν γρόνον του πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην ἀπειλητικῶς, ἐν ᾧ ἡ ἄμαξα διήρχετο ἐνώπιόν του.

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐκλήθη ἐντὸς τῆς ἰσχυρᾶς, ἀκούσας τὰς ζωηρὰς ταύτας λέξεις, ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος ὅ-

θεν ἤρχοντο, καὶ ἔδειξε πρὸς τοὺς δύο πεζοὺς τὸ γνωστότατον πρόσωπόν του: Ἦτο ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας, ὁ Φουσέ, ὡς τὸν ἔλεγε ὁ πολίτης Δαγκνέ, ὁ δούξ τοῦ Ὀτράντου, ὡς τὸν ἐπωνόμαζεν ὁ Ἐκτωρ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ὑπουργοῦ προσηλώθησαν κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τοῦ γρόνον, τὸν ὁποῖον ἐπέσειεν ὁ παχὺς ἄνθρωπος, κατόπιν δ' ἐπὶ τοῦ Ἀκολούθου, ὁ ὁποῖος ἐπρόβαλλε τὸν βραχίονα, ὡς διὰ νὰ προσταψίῃ τὸν σύντροφόν του. Καὶ ἔρριψε πρὸς ἀμφοτέρους ψυχρὸν βλέμμα περιφρονήσεως, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἐν ᾧ ὁ πολίτης Δαγκνέ ἐξηκολοῦσε νὰ σείῃ τὸν γρόνον του ἀπειλητικῶς.

— Μὰ ἐτρέλλαθήκατε, μπάρμπα-Δαγκνέ; — οὕτω συνείθιζεν ὁ Ἐκτωρ νὰ ποικαλῇ τὸν γηραιὸν του φίλον, ὅπως καὶ ἡ Λουκία, — μὰ ἐτρέλλαθήκατε; Δὲν ἐγνωρίζετε λοιπὸν τὸν ἄνθρωπον, ποῦ ἦτο μέσα εἰς τὸ ἄμαξι; Ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας, καλέ!

— Naί, naί, τὸν ἐγνωρίσα! Ἦτον ἐκεῖνος ὁ κατασκοπεύων, ἐκεῖνος ὁ προδότης, ὁ κακοῦργος!...

— Ἀ, μὰ ἐχάσατε, βλέπω, τὸν νοῦν σας! Πρὸς Θεοῦ, κρατήσατε τὴν γλῶσσαν σας. Ἀν σὰς ἀκούσῃ κανένας!...

— Δὲν με μέλει σ' ἐκράπ! Ὁλος ὁ κόσμος ἄς μάθῃ τί φρονῶ περὶ αὐτοῦ τοῦ παληάνθρωπου!

Ἡ ἄμαξα εἶχε παρέλθῃ πρὸ πολλοῦ· ἀλλ' ὁ γηραιὸς δημοκρατικὸς ἐξηκολοῦθει νὰ χειρονομῇ ἀπειλητικῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς ἰσχυρᾶς, ἡ ὁποία οὐτε κἀν ἐφαίνετο πλέον!...

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐν ᾧ ὁ Ἐκτωρ συνωμίλει ἀμέριμνος μετὰ τινων συναδέλφων του εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Ἀκολούθων, ἐπαρουσιάσθη ὁ πρῶτος Ἀκόλουθος καὶ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι τὸν θέλει ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Εἶνε μάλιστα πάρα πολὺ θυμωμένος! τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

Ὁ Ἐκτωρ ἠγέρθη ἀνήσυχος καὶ ἀπορῶν. Τί νὰ εἶχε κάμῃ ἄρα γε, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ τὸν Αὐτοκράτορα ἐναντίον του;...

Ἀλλὰ μόλις εἰσῆλθε, πρὶν προχωρήσῃ ἀκόμη οὐτε δύο βήματα ἐντὸς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ γραφείου, ὁ Ναπολέων τῷ ἐφώνησεν ἀποτόμως:

— Ὡστε λοιπὸν, κύριε, συνεννοεῖσθε μὲ τοὺς δυσηρεστημένους! ἔ; συνωμοτεῖτε μὲ τοὺς προδότες! ἔ; Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ εὐγνωμοσύνη σας! ἔ;

Ὁ τόνος ἦτο τόσον διάφορος ἐκείνου, τὸν ὁποῖον μετεχειρίζετο συνήθως ὁ Αὐτοκράτωρ ὅσῳκι τῷ ὠμίλει, ἐμαρτύρει τόσην ἀγανάκτησιν, ὥστε ὁ Ἐκτωρ ἐκαρφώθη εἰς τὴν θέσιν του, κατάπληκτος καὶ ἀναυδός.

— Λοιπὸν; Δὲν ἔχετε γλῶσσαν; Σεῖς ὀμιλεῖτε συνήθως! Ἐ, τί ἔχετε νὰ μας

εἰπῆτε τώρα; ὑπέλαβεν ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς τὸν ἴδιον τόνον.

— Μεγαλειότητα! ἐψέλλισε τὸ παιδίον· δὲν ἐννοῶ... Κάποιος θὰ σας ἔδωκε ψευδεῖς πληροφορίες... Κανεὶς δὲν σας ὑπηρετεῖ πιστότερα ἀπὸ ἐμέ!

— Ἐννοια σου κ' ἐγώ, γνωρίζω τὴν διαγωγὴν σου καλλίτερον, ἄφ' ὅσον νομίζεις. Πηγαίνει μαζί μὲ τοὺς ἐχθρούς μου καὶ ἴσως μάλιστα συνωμοτεῖς ἐναντίον μου μὲ αὐτούς!

— Ἐγώ, Μεγαλειότητα! ἀνέκραξεν ὁ Ἐκτωρ, συνάπτων τὰς χεῖρας ἐν ἄκρᾳ ἀπελπισία.

— Μάλιστα, σεῖς! Ἡ νομίζετε ὅτι δὲν σας βλέπουν αἰωνίως μαζί των; Τί ἐγυρεύεσθε γθὲς μὲ τὸν Δαγκνέ, μ' ἓνα ἐπαναστάτην, μ' ἓνα δημοκρατικὸν ποῦ μ' ἐχθρεύεται καὶ με μισεῖ; Εἶνε σχέσεις αὐταὶ ἀξίαι ἐνὸς Ἀκολούθου τοῦ Αὐτοκράτορος;

— Χθές; ἐψιθύρισε τὸ παιδίον.

— Μάλιστα, χθές! ἡ μήπως ἔχω ψευδεῖς πληροφορίες; Δὲν ἦσθε χθὲς μαζί μὲ τὸν Δαγκνέ καὶ δὲν συνωμιλεῖτε μαζί φίλικώτατα; Ἀρνεῖσθε τὴν μαρτυρίαν τοῦ δούκτος τοῦ Ὀτράντου;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἄνθρωπός τις, ὁ ὁποῖος, ἐσκυμμένος ἐπὶ μιᾶς τραπέζης ἐξήταξε κάποια ἐγγράφα, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ἐκτωρ δὲν εἶχε παρατηρήσῃ ἐξ ἀρχῆς, ἐπροχώρησεν. Τὸ παιδίον ἀνεγνώρισε τὸν ὑπουργὸν τῆς Ἀστυνομίας.

Ὁλόκληρος ἡ σκηνὴ τῆς προτετραίας παρουσιάσθη τότε εἰς τὴν διάνοιάν του.

— Δὲν ἦσθε χθὲς τὸ ἀπόγευμα, εἰς τὰς ἐξ, εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ὀνωρίου, μαζί μὲ τὸν κύριον, ἡ μᾶλλον μὲ τὸν πολίτην Δαγκνέ, ὅπως θέλει νὰ τὸν λέγουν; ἠρώτησεν ὁ Φουσέ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶνε κεκρυμμένος ἐχθρὸς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, τοῦ Αὐτοκράτορος; Δὲν σας συναντοῦν πολὺ συχνὰ μαζί του;

— Πραγματικῶς, κύριε Δούξ, εἶπεν ὁ Ἐκτωρ· δὲν ἔχω κανένα λόγον νὰ τὸ ἀρνήθω.

— Εἶνε αὐτοὶ φίλοι, τοὺς ὁποῖους δύναται νὰ ἐκλέξῃ νέος, ἔχων τὴν τιμὴν νὰ εἶνε Ἀκόλουθος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος; Ὁ Δαγκνέ αὐτὸς δὲν ὀμιλεῖ αἰωνίως ἐναντίον τοῦ Αὐτοκράτορος; Δὲν ἐπικρίνει δημοσίᾳ ὅλας του τὰς πράξεις; Καὶ χθὲς ἀκόμη, δὲν ἐξύθρισε τὸν Αὐτοκράτορα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὑπουργοῦ του, ὑβρίσας με ἐν μέσῳ ὁδῶ καὶ ἀπειλῆσας με διὰ τοῦ γρόνον; Πῶς;

— Ὁ ἀμαξηλάτης σας, κύριε Δούξ, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον ἐν ἀμνηχανίᾳ προσπαθοῦν νὰ δικαιολογήσῃ τὸν φίλον του ὁ ἀμαξηλάτης σας ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν καταπλακώσῃ, καὶ ὁ θυμὸς τὸν ἔκαμε νὰ εἰπῇ πράγματα, τὰ ὁποῖα...

— Πράγματα, τὰ ὁποῖα — διέκοψεν ὁ Αὐτοκράτωρ ζωηρῶς — δὲν ἐπιτρέπ-

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

— Ὡ! κύτταξ' ἐκεῖ, Ἀντώνη, τί ὠραῖες πασχαλιές!... Μὰ τί ὠραῖες ποῦ εἶνε! Δὲν χορταίνω νὰ τὰς βλέπω!...

Καὶ ὁ Πέτρος ἴστατο ὡς ἐν ἐκστάσει, ἀποθαυμάζων τὸ ἀνθισμένον δενδρύλλιον, τὸ ὁποῖον ἀνέκυπτεν ὑπεράνω τοῦ παλαιοῦ τοίχου.

Ἦτο ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ μικρὸς Πέτρος διήρχετο τὸν Ἀπρίλιον εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἔως τότε εἶχε ζήσει εἰς τὴν πόλιν, ὅπου δὲν ἐδλεπεν ἄνθη, παρὰ μόνον εἰς τὰ ἀνθοπωλεῖα. Καὶ σημειώσατε ὅτι δύο πράγματα ἀγαποῦσε προπαντὸς ὁ Πέτρος: τὴν μητέρα του καὶ τὰ ἄνθη.

— Naί, ἀπεκρίθη ὁ Ἀντώνης, ὁ ἐξαδελφός του — μικρὸς ἀγρότης αὐτός, ἀνατραφεὶς εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ συνειθισμένος πλέον εἰς τὰ θαυμάσια τῆς ἀνθώσεως, τὰ ὁποῖα εἰλκυον τόσῳ τὸν Πέτρον — naί, εἶνε τὰ λουλούδια τῆς γρηᾶς, μὲ ἄλλους λόγους ἡ πασχαλιὲς τῆς κυρᾶς-Κώσταινας. Τόσῳ εὐμόρφες δὲν ὑπάρχουν ἄλλες ἐδῶ.

— Na εἶχα μερικὰς νὰ δώσω ἑστὴ μαμμὰ, εἶπεν ὁ Πέτρος ἄρα γε τὰς πωλεῖ;

— Ἀ, μπᾶ! μπᾶ! Θεὸς φυλάξοι. Αὐτὴ, παιδί μου, τὰς φυλάει σὰν τὰ μάτια της.

— Καὶ τί τὰς κάνει;

— Na' μιὰ μέρα θὰ τὰς κόψῃ ὅλες καὶ τὸ δένδρον θὰ μείνῃ κατάγυμνο. Αὐτὸ κάμνει τακτικὰ κάθε χρόνον.

— Ἀλήθεια; Φαίνεται ὅτι θὰ στολίζῃ μὲ αὐτὰς τὸ σπίτι της ἢ θὰ τὰς χαρίξῃ σὲ κανένα φίλον της.

— Καθόλου! κανένας δὲν ξεύρει τί γίνονται τὰ λουλούδια τῆς γρηᾶς.

Μερικοὶ ἐδῶ ἔτ' ὅχι χωρὶς λέγουν πῶς ἡ κυρὰ Κώσταινα εἶνε μάγισσα καὶ πῶς καίει τὰς πασχαλιὰς τῆς εἰς τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ μαγεύει τὴν στάκτην των, ποῦ τῆς χρειάζεται γιὰ τὰ μαγικά της.

— Τί λές! ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος, βλέπων μὲ ὄμμα περιλυπὸν τὰ ὠραῖα ἄνθη, τὰ ὁποῖα τοιαύτη οὐκ ἐπὶ τύχῃ ἀνέμενε· τί λές; καίει αὐτὰ τὰ σπάνια λουλούδια; Ἀ, μὰ εἶνε φρικτὸν! Δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ ἀφίνουν!

— Καὶ ποῖος θὰ τὴν ἐμποδίσῃ; Μήπως δὲν εἶνε κυρία τοῦ κήπου της;... Ξεύρεις ὅμως τί συλλογίζομαι; Εἶνε καιρὸς τώρα ποῦ θέλω νὰ τὰς παίξω ἓνα παιγνίδι τῆς κακῆς γρηᾶς. Ἐρχεσθαι αὐρὸν τὴν ὥρα ποῦ θὰ λείπῃ, — γιατί ξεύρεις, πηγαίνει μόνος της καὶ βόσκει μιὰ γίδα ποῦ ἔχει, — νὰ σκαρφαλώσουμε ἑστὸν τοίχο, νὰ τὰς κόψουμε ὅλες τὰς πασχα-

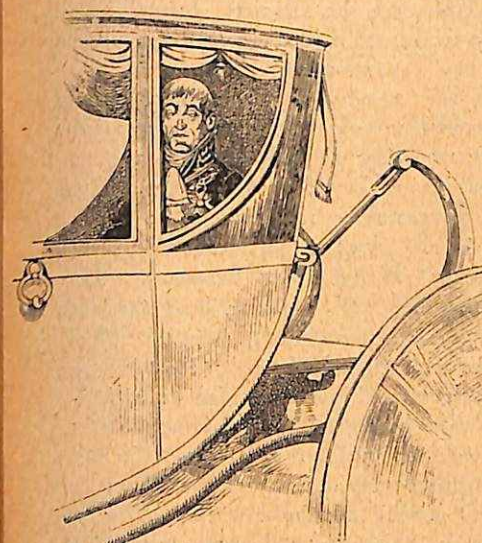
λιὰς καὶ νὰ γεμίσουμε μ' αὐτὰς τὸ σπίτι σου; Ἐ, τί λές;

— Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ τὰ κάμωμεν, εἶπεν ὁ Πέτρος. Αὐτὸ εἶνε πολὺ κακό... αὐτὸ εἶνε κλοπὴ.

— Κλοπὴ! δὲν βαρύνει! ἀνέκραξεν ὁ Ἀντώνης. Σπουδαῖο πρᾶγμα, βλέπεις, καὶ ἡ πασχαλιὰ! Ὅπου κάμης βρίσκεις!... Ἐπειτα ἐμεῖς θὰ τὰς πάρουμε, γιὰ νὰ τὰς σώσουμε ἀπὸ τὸ κάψιμο. Ἀφίνω δὰ ποῦ ἡ μητέρα σου θὰ χαρῇ πολὺ, ὅταν θὰ τὰς πᾶμε τόσῳ ὠραῖα λουλούδια.

Τὰ ἐπιχειρήματα αὐτὰ ἐπεισαν τὸν Πέτρον καὶ ἡ ἐπιχειρήσις ἀπεφασίσθη.

Τὴν ἐπαύριον, κατὰ τὰς δύο, ὁ Πέτρος ἐξῆλθε, χωρὶς νὰ εἰπῇ εἰς τὴν μητέρα του ποῦ πηγαίνει ἡ συνειδήσις του δὲν ἦτο ἐντελὴς ἡσυχος. Ἡ μητέρα του ἐν τούτοις τῷ ἐπέτρεπε τὰς ἀγροτικὰς αὐτὰς ἐκδρομὰς μαζί μὲ τὸν ἐξαδελφόν του, ὁ ὁποῖος ἦτο μεγαλύτερός του κατὰ δύο ἔτη· ὁ Πέτρος ἦτο μόλις δεκαετής, ἀλλ' ἦτο πολὺ φρόνιμος καὶ πολὺ εὐπειθής. Εἶχεν ἀγαθὴν καρδίαν καὶ δὲν ἤθελε νὰ λυπῇ κανένα. Διὰ τοῦτο προσεπάθει νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸν του, ὅτι ἡ πράξις τὴν ὁποίαν ἡτοιμάζετο νὰ κάμῃ ἦτο καλὴ, ὡς σωτηρία τῶν ὠραίων ἐκείνων ἀνθῶν ἀπὸ τὰ σκληρὰ χεῖρα τῆς γρηᾶς. Ὀλην τὴν νύκτα τὰ ἔβλεπεν εἰς τὸν ὕπνον του, ὠραῖα, δρο-



α' Ἐδεῖξε πρὸς τοὺς δύο πεζοὺς τὸ γνωστότατον πρόσωπόν του. (Σελ. 98, στήλ. 6').

ρίσουν τὰ δικαιώματά μου καὶ με θεωροῦν ὡς Ἀρπαγὰ! Εἴθε ἐλευθερός! Πηγαίνετε! Δὲν εἴθε πλέον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Αὐτοκράτορος!

[Ἐπετα συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Ἐδοξίας Δουλοῦ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

Τάκουσε ὁ μικρὸς Παυλῆς
Πῶς θάγωνιστοῦμε,
Πῶς κινάει στρατὸς πολὺς,
Καὶ φωτιά θὰ δοῦμε,

Τὴ μαμὰ του προσπαθεῖ
Νὰ τὴν καταπεῖσῃ
Νὰ τοῦ πάρῃ ἓνα σπαθί
Γιὰ νὰ πολεμήσῃ.

Ἡ μαμὰ του, μιὰ χαρὰ
Τὶς δραχμὰς τοῦ δίνει,
Καὶ τοῦ λέει, καμιά φορά
Στρατηγὸς θὰ γίνῃ.

Τώρα ὅμως δὲν μπορεῖ
Σπάθα νὰ σηκώσῃ,
Κι' ἄλλον τρόπον κάλλιο δὲς βρῇ
Τὶς δραχμὰς νὰ δώσῃ.

Μὰ καὶ δυό, κι' ὅλος χαρὰ
Ὁ μικρὸς μας τρέχει,
Καὶ στῆς Κρήτης τὰ μικρὰ
Τὶς δραχμὰς του βρόχει.
ΑΓΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ.



α' Ὁ Δαγκνέ ἐξηκολοῦσε νὰ σείῃ τὸν γρόνον του. (Σελ. 98, στήλ. 6').

ναπνεύσω· και κάτι τι σάν χέρι μ' ε-
σφιγγε δυνατά. Η μητέρα μου και το
αδελφάκι μου έβέλαξαν με απελπισίαν
μεγάλην· ή αγγελάδες έμουγγρίζαν, ή
κυρία Μίλχ και τὰ παιδιά της έφώνα-
ζαν. Ύστερα ήκούσθη ένας πυροβολι-
σμός. Εκείνος ποῦ μ' έκρατούσε με ά-
φησεν αποτόμως και έπεσα κατά γής.
Ένόμισα ότι μ' έσκότωσαν.

«Μου έβγαλαν άμέσως τὸ ρούχον ποῦ
μ' έπνιγεν· ήτο ένα μεγάλο σακούλι.
Είδα ρῶτα εἰς τὸν σταυλὸν και ὅλην τὴν
οικογένειαν, ακόμη και τὸν κύριον Μίλχ,
ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθῃ τὴν προηγούμενην
ἡμέραν. Ὅλοι αὐτοὶ μ' ἐκύτταζαν μ' ἔκ-
φρασιν συμπαιθείας. Η μητέρα μ' ἔγλυ-
φε και εἶδα πάλιν πόσον μ' ἀγαπούσε...
Ἐκλαιγα και ἐφώναζα: «Μητέρα! Μη-
τέρα! ἀπέθανα!» Ναί μὲν εἶχα κάπως
αὐτὴν τὴν ιδέαν, ἀλλὰ τὸ ἔλεγα περισ-
σότερον διὰ νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ με χαί-
δεύουν.

«Η μητέρα μου, ή οποία είχε συ-
κινηθῇ πάρα πολύ, ἔκλαιε και ἐγελούσε
συγχρόνως. Μοῦ ἔλεγε δὲ νὰ μὴ φοβοῦ-
μαι και δὲν ἀπέθανα! ή πεθωμένες γί-
δες δὲν κάμνουν τόσον θόρυβον, ἀφ' οὗ
δὲ ἡμπορούσα νὰ ὀμιλῶ και νὰ φωνάζω,
ἐσήμαινεν ὅτι ἤμουν ζωντανή.

«Ἐπὶ τέλους ἔμαθα τί συνέβη. Ὁ
σαλτιμπάγκος ἐκεῖνος εἶχεν ἔμβῃ εἰς τὸν
σταυλὸν μας διὰ νὰ με κλέψῃ. Η μη-
τέρες ἔχουν πολὺ δυνατόν αὐτί, και μο-
λονότι ὁ κλέπτης ἐμβῆκε σιγά—σιγά,
χωρὶς νὰ κάμῃ διόλου κρότον, ή μητέρα
μου ἐξύπνησε και με τὰς φωνάς της ἐ-
ξύπνησεν ὅλον τὸν σταυλὸν και ὅλον τὸ
σπίτι. Ὁ κύριος Μίλχ ἐτράβηξε τὸ πι-
στόλι και ὁ κλέπτης, τρομαγμένος, μ'
ἔρριψε κάτω κ' ἔφυγε... Ἀπὸ τὴν βίαν
του μάλιστα ἄφησε τὸ καπέλον του και
τὸ κλεμποτάναρόν του. Η κυρία Μίλχ
ἡμπορούσε νὰ τα παρουσιάσῃ αὐτὰ εἰς
τὴν αστυνομίαν, νὰ τον καταγγείλῃ και

νὰ τον βάλουν φυλακή. Ἄλλ' ἀπὸ τὴν
χαρὰν της ποῦ μ' ἔσωσε, ἐπροτίμησε
νὰφήσῃ τὸν κλέπτην ἀκαταδίωκτον. Τὴν
ἄλλην ἡμέραν ὁ χαλκόχρους ἄνθρωπος
ἔφυγεν ἀπὸ τὸ Βάδεν με τὰς γίδας του
και με τοὺς σκύλους του. Ἐφυγεν ἐπίσης
και ὁ κύριος Μίλχ, πολὺ χαρούμενος
αὐτὴν τὴν φορὰν, διότι ή γυναῖκά του με
μεγάλην εὐχαρίστησιν τοῦ ἔδωσεν ὅσα
χρήματα της ἐξήτησε. Βλέπεις, ἀπὸ τὴν
χαρὰν της ή κυρία Μίλχ ἔγεινεν ὄχι
μόνον εὐσεπλαγχτική, ἀλλὰ και γενναϊό-
δωρος.

«Τὸ περιστατικὸν αὐτὸ ἔκαμε τὸνομά
μου γνωστὸν εἰς ὅλον τὸ Βάδεν και διὰ
πολλὰς ἡμέρας ἤρχοντο ἄνθρωποι περί-
εργοι νὰ ἰδοῦν αὐτὴν τὴν Ἀσπρούλαν,
ποῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ κλαπῇ ἀπὸ ἓνα
σαλτιμπάγκον!

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν της Βέρβας Βαδιέ.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΟΤΟΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ ΣΑΣ ΑΡΕΣΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ Οἰδῖπιδος
Τυράννου νὰ μου γράψῃ: «Ἀπ' ὅλα τὰ ἐφετεινὰ ψευ-
δώνυμα, μοῦ ἤρесе καλλίτερον τὸ Τρεχαγυρεούπο-
λος». Τὴν γνώμην ταύτην τὴν ἐδημοσίευσεν διὰ τὸ περί-
εργον τοῦ πράγματος, και ἔκτοτε ὅλοι σχεδὸν οἱ φίλοι μου
και αἱ φίλαι μου ἐθεώρησαν καθήκον των νὰ μου γράψουν
ποῖον ή ποῖα ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα προτιμοῦν.

Ἐσκέφθην λοιπὸν νὰ συστηματοποιήσω τὸ πρᾶγμα και νὰ
προκαλέσω ἓνα δημοψήφισμα, μίαν ψηφοφορίαν, εἰς τὴν ὁ-
ποῖαν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ φίλοι μου και νὰ μου εἰποῦν
ἐπισήμως πλεόν τὴν γνώμην των.

Λοιπὸν, ή ἐρώτησις τίθεται ὡς ἐξῆς:

«Ποῖον ψευδώνυμον, ἐξ ὧων ἐφάνησαν εἰς τὴν «Διά-
πλασιν» μέχρι τοῦ φυλλαδίου της 22 Μαρτίου 1897
συμπεριλαμβανομένου, σὰς ἤρесе περισσότερον;»

Ἐννοεῖται ὅτι πολὺ παλαιὰ ψευδώνυμα, μὴ φαινόμενα
πλεόν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν και τοὺς Διαγωνισμοὺς τοῦ
παρόντος ή τοῦλάχιστον τοῦ παρελθόντος ἔτους, δὲν πρέπει
νὰ ἐκλεχθοῦν, διότι πιθανὸν οἱ κάτοχοί των νὰ μὴ εἶνε πλεόν
συνδρομηταί μου.

Οἱ συνδρομηταί μου και οἱ ἀδελφοὶ τῶν συνδρομητῶν μου
δικαιοῦνται νὰπαντήσουν ὅλοι και ὅλαι εἰς τὴν ἐρώτη-
σιν ταύτην, ἕκαστος διὰ χωριστοῦ ψηφοδέλτιου.

Τὸ ψηφοδέλτιον πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ σχῆμα και τὸ μέγεθος
ταχυδρομικοῦ δελταρίου (14X8 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου) και
τὸν τύπον τοῦ κατωτέρω δημοσιευμένου ὑποδείγματος.

Ἐκαστος δικαιούται νὰ στείλῃ ἓν μόνον ψηφοδέλτιον
και νὰ ψηφίσῃ ἓν μόνον ψευδώνυμον. Ψηφοδέλτια με πε-
ρισσότερα ψευδώνυμα δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει. Ἐπίσης δὲν
λαμβάνονται ὑπ' ὄψει και ψηφοδέλτια ἀνυπόγραφα.

Δέχομαι ψηφοδέλτια μέχρι της 22 Ἀπριλίου 1897.

Κατόπιν θὰ γείνῃ ή διαλογή, τάποτελέσματα της ὁποίας
θὰ δημοσιευθοῦν διὰ της «Διαπλάσεως». Τὸ ψευδώνυμον, τὸ
ὁποῖον θὰ λάβῃ τὰς περισσότερας ψήφους θὰ βραβευθῇ, ἀνα-
κηρυσσόμενον ὡς τὸ καλλίστον, ὁ δὲ κάτοχός του θὰ λάβῃ
ἓνα τῶμον της δευτέρας περιόδου της «Διαπλάσεως» κατ'
ἐκλογὴν του και θὰ τύχῃ της τιμῆς νὰ δημοσιευθῇ ή εἰκὼν

του ἐν τῇ «Διαπλάσει» ἐὰν μοῦ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του.

Θὰ δημοσιευθοῦν ἐπίσης κατὰ σειρὰν και τὰ ἄλλα ψευ-
δώνυμα με τὸν ἀριθμὸν τῶν ψήφων, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἕκα-
στον. Κατὰ τάξιν δὲ πλειοψηφίας θάπονεμῇθωσι Β' Βρα-
βεῖον, Γ' Βραβεῖον, Α' Ἐπαινος, Β' Ἐπαινος, Γ' Ἐπαι-
νος και Εὐφημος Μνεῖα.

Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας, τὰ ἰσοψηφοῦντα ψευδώνυμα θὰ
λαμβάνωσι τὸ αὐτὸ Βραβεῖον ή τὸν αὐτὸν Ἐπαινον, ἐκτὸς
τοῦ πρώτου Βραβεῖου, διὰ τὸ ὁποῖον, ἐν περιπτώσει ἰσοψη-
φίας, θὰ γίνεσται νέα ἐκλογή, μεταξὺ τῶν δύο ή περισσοτέ-
ρων ἰσοψηφούντων ψευδωνύμων.

Ἐκτὸς τούτου εἰς ὅλους ὅσοι θὰ ἔχουν ψηφίσῃ
τὸ βραβευθῆσόμενον ψευδώνυμον, θάπονεμῇθῃ ὡς δω-
ρον ἀνὰ ἓν τομίδιον Παιδικοῦ Πνεύματος, ἀμειβομέ-
νης οὕτω της καλαισθησίας και της κρίσεως, διὰ της ὁποίας
θα εὕρῃ ἕκαστος τὸ εἰς περισσότερους ἀρέσκον ψευδώνυμον.

Οἱ μικροὶ μου φίλοι δὲν πιστεύω νὰ ἔχουν κανὲν παρὰπο-
νον! Διὰ πρώτην φορὰν τοῖς δίδεται ἀφορμὴ νὰ ἐξασκῇσιν
τὸ ἱερὸν δικαίωμα της ψήφου. Μόνον διὰ τὰ κορά-
σια ή πρώτη αὐτὴ φορὰ θὰ εἶνε ἴσως και ή τελευταία, διότι
αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν ψήφον... εἰμὴ μόνον ἐφ' ὅσον εἶνε
μικραὶ και συνδρομητρίαι της «Διαπλάσεως».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ὑπόδειγμα ψηφοδέλτιου.

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ

(Ὄνομα και Ἐπώνυμον ἐκλογέως)
(Ψευδώνυμον ἐκλογέως [ἐὰν ἔχῃ])
(Τόπος διαμονῆς και χρονολογία): Ἐν

Ἐκ τῶν ἐν τῇ «Διαπλάσει» δημοσιευθέντων
ψευδωνύμων, μοῦ ἤρесе περισσότερον τὸ ψευδῶ-
νυμον

(Ὑπογραφή)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κωστάκης: —Τί θὰ 'πῇ, Νίκο, ἡμίονος;

Νίκος: —Νά, μισὸς ὄνος.

Κωστάκης: —Ὡστε ἔχει δύο ποδάρια.

Νίκος: —Ναί· σάν καὶ σένα.

Βιστάλιν ὑπὸ Ἀλξ· Ματαράζα

Εἰς τὰς Ἑξατάξεις:

Ὁ Καθηγητής: —Ἀπὸ τί εἶνε ἀλμυρὰ τὰ
ῥῶτα της θαλάσσης;

Ὁ Μαθητής (μετὰ τινα σκέψιν). Ἀπὸ τὰ
παστὰ ψάρια, κύριε καθηγητά!

Βιστάλιν ὑπὸ της Καθερίνας



ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΕΡΩΤΗΣΙΣ διὰ τὴν Δ' Κυριακὴν εἶνε ή
ἐξῆς: «Ἀν ἐπρόκειτο νὰ κάμετε ἐν ταξεί-
διον χάριν διασκεδάσεως, με τί θὰ ἐταξεί-
δευατε κατὰ προτίμησιν; Με ἄλλους λόγους
τί μέσον μεταφορῆς προτιμάτε;» Δέχομαι ἀ-
παντήσεις μέχρι της 30 Ἀπριλίου. Η προθε-
σμία διὰ τὴν ἀποστολὴν Διηγημάτων ἔληξε τὴν
15 Μαρτίου και ή κρίσις θὰ γίνῃ προσεχῶς.
Πρὸ τούτου ὅμως θὰ δημοσιευθῇ ή κρίσις τοῦ
Μικροῦ Διαγωνισμοῦ της Καλλιγραφίας, ὅτε θὰ
προκηρυχθῇ ἓνας ἄλλος Μικρὸς Διαγωνισμός, ὁ-
λως πρωτοφανής.

Καὶ της ἐβδομάδος αὐτῆς αἱ ἐπιστολαὶ εἶνε
γεμάται ἀπὸ ἐνθουσιώδεις κρίσεις και συχαρη-
τήρια διὰ τὴν ἐγγραφὴν της Α. Β. Υ. τοῦ Βα-
σιλόπουδος Χριστοφόρου. Η ἰδέα ὅτι ἀνήκει
πλεόν εἰς τὴν χορείαν των και ὁ Βασιλόπους και
ὅτι ἀναγινώσκει και Αὐτὸς τὰ παιδικὰ των πνεύ-
ματα και τὰς ἀσκήσεις των και τὰς ἀπαντήσεις
των εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς και τὰ ἔξυπνα γραμ-
ματικά των καὶ ὅλα, ἔχει δικαίως καταμαγεύσῃ
τοὺς πολυπληθεῖς μου φίλους. Πόσον με συγχι-
νοῦν αἱ θερμαὶ ἐκφράσεις προπάντων των ἐν τῇ
Ἑβραϊκῇ Ἑλληνοπαίδει, οἱ ὁποῖοι λατρεύουν
τὴν Ἑλληνικὴν Βασιλικὴν Οἰκογένειαν με ὅλην
τὴν θερμότητα της ἐν τῇ ξένῃ δοκιμαζομένης φι-
λοπατρίας των! Ἀλλὰ μήπως και οἱ ἐκ τοῦ Ἐ-
σωτερικοῦ εἶνε ὀλιγώτερον ἐνθουσιώδεις διὰ τὴν
τιμὴν, ή ὁποία μὰς ἔγεινε; Καὶ πόσον ἀκόμη θὰ
χαροῦν ὅλοι, ἀν μάθουν, ὅτι εὐθὺς ὡς ἔστειλα
τὰ πρώτα φυλλάδια πρὸς τὸν Βασιλόπουδα, ἐνε-
τέλῃν νὰ στείλω εἰς τὰ Ἀνάκτορα και ἄλλα
δύο φύλλα, ἐν πρὸς τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητι
τὴν Βασιλισσάν Ὀλγαν καὶ ἐν πρὸς τὸν κλει-
δοῦχον της Α. Μεγαλειότητος κ. Δ. Μεσσαλάν.

Πρὸς ὅσους μ' ἐρωτοῦν μετὰ τόσοῦ ἐνδιαφέ-
ροντος ἀν ή Α. Β. Υ. ὁ Βασιλόπους Χριστοφό-
ρος θὰ λάβῃ ψευδώνυμον και ἀν θὰ λαμβάνῃ μέ-
ρος εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν και ἀν θὰ ἀνταλλάξῃ
Μικρὰ Μυστικά, κτλ. κτλ. ἀπαντῶ ὅτι δὲν ἤξυ-
ρω ἀκόμη. Ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ ἐξήτησαν ἀπὸ
τώρα νὰνταλλάξουν μετ' Αὐτοῦ Μ. Μυστικά,
θὰ πληροφωρῇθῃ καὶ τότε θὰ τους εἴπω.

Παρακαλῶ ὅσους ἔλαβαν Τετραδία Μικρῶν
Μυστικῶν πρὸ δύο μηνῶν (!!) και δὲν ἀ-
πήνησαν ἀκόμη, νὰ σπεύσουν ἐπὶ τέλους νὰ
στεῖλουν τὸ ὀρεγόμενον τετράδιον, διότι εἶνε ἐν-
τροπὴ πλεόν! Κανείς δὲν εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ
δεχθῇ ἀνταλλαγὴν, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι, βταν αὐ-
τὸς προτείνῃ και ἀναγκάσῃ τὸν ἄλλον νὰ τῷ στείλῃ
τετράδιον, εἶνε πλεόν ὑποχρεωμένος νὰ στείλῃ

τὸ ταχύτερον ἐν ἰδικὸν του. Η βραδύτης και ή
ὀλιγορία εἶνε ἐντελὸς ἀδικαιολόγητος εἰς τοιαύτην
περίστασιν, οἱ δὲ ἐπιμένοντες νὰνταλλάξουν τὴν
ἐκπληρωσὴν της ὑποχρεώσεώς των, θὰ μάναγκά-
σουν νὰ φανῶ πολὺ αὐστηρά. Τὸ ἤξευρον ὅτι
εἶνε ζήτημα καλῆς πίστεως τελοσπάντων;

Φίλαρε Ψιτάξε, τοιαύτας Ἀσκήσεις ἐδη-
μοσίευσεν και ἄλλοτε. Εἶνε ἀρετὰ περιέργου,
ἀλλὰ και δαπανηρά. Ὅπωςδὴποτε στείλῃ μοῦ
ὅσας ἔχῃς, (με τὰς λύσεις των ὅμως) και ἴσως
ἐκλέξω καμμίαν πρὸς δημοσίευσιν.

Μία συνδρομητρία μου φιλάτῃ, με παρακαλεῖ
νὰ γράψω ὅτι ἐπιθυμῇ πολὺ νὰ μάθῃ ποῖος ἦτο
ὁ συνδρομητής μου ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐσταμά-
τησεν εἰς τὴν ὁδὸν Δημοκρίτου τὸ Σάββατον 8
Μαρτίου τὸ ἐσπέρας και τὸν παρεκάλεσε νὰ πε-
ριμείνῃ ὀλίγον ὥς νὰ της ἀνοίξουν τὴν θύραν,
διότι διήρχοντο κατὰ μεθυσμένον! (οὐ, καὶ φαντά-
ζομαι τὸν τῶμον της!)

Κατῶρθωσα νὰναγνώσω τὴν ἐπιστολήν σου,
Ζαχαῖε, μ' ὅλα τὰπελπιστικά ἐκεῖνα μουν-
τζουρώματα. Ἐπίσης ἀνέγνωσα ὀλοκληρὸν τὴν
περιγραφήν της ἐκδρομῆς σας, ή ὁποία μοῦ ἤ-
ρесе διὰ τὰς τόσοῦς ἀρετεῖς λεπτομερείας. Πῶς
δὲν ἐκρυολογήσατε ὅμως με τέτοιον μούσκευμα!

Βεβαίως, Μέλλουσα Καλλιτέχνης, ή ἀλ-
λαγὴ τοῦ ψευδωνύμου μοῦ δίδει κόπον και σ' εὐ-
χαριστῶ διότι πρὸς χάριν μου δὲν θάλλῃς.
Χαίρω πολὺ διότι ή πρώτην Μαργαρίτα γράφει
τόσον ὥραια ἐκθέσεις. Λέγεις λοιπὸν νὰ γίνῃ
μία ἡμέραν συγγραφεῖς;

Ζηρωτάτῃ ή ἐπιστολή σου, καλέ μου Φιλό-
σοφε Ἀναγόρα. Ἐγέλασα πολὺ με τὸν Γλῶ-
λον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐφώναζεν ἀπὸ τὸν ἐξώστην
τοῦ Ξενοδοχείου: «Τοῖτον πόλεμον, παντιὰ!»
'Αλλὰ κ' ἐκεῖνος νομίζει ὅτι δὲν γελᾷ με μερι-
κούς Ἑλληνας ποῦ λέγουν «Μπαρδόν!»;

Εἶθε, Γλυκεῖα Ἐλπίς, νὰκούσης γρήγορα
ὅτι ἐνίκησεν ὁ μπαμπὰς σου, διὰ νὰ γίνουν καλὰ
ταῦτά σου, τὰ ὁποῖα τώρα σὲ πονοῦν. Η ἐλ-
πίς σου εἶνε τῷ ὄντι γλυκυτάτη.

Ἀφελὴς Καρδιά δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδῶ-
νυμον. Ἐπλήξῃ ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ μου γράψῃς
συχνότερα. Ὑπ' αὐτὸν τὸν ὄρον μόνον σὲ συγ-
χωρῶ διὰ τὴν μεγάλην βραδύτητα.

Ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον, Ἀετὲ τῶν Ὁρέων,
ἔλαβες ἀπάντησιν ἀπὸ τὸ Ἄρμα τοῦ Ἡλίου
ἀλλ' ἀκόμη ἀπὸ τὸ Ἦσυχο Ἀεράκι, ἐν ᾧ συγ-
χρόνως τοῖς ἐστάλησαν τὰ τετράδιά σου, εἶνε
ἀπολύτως: τὸ Ἦσυχο Ἀεράκι διαμένει
πλεόν μακρὰν ἀπὸ τὸ Ἄρμα τοῦ Ἡλίου.

Φίλατε Κωνστ. Α. Παπαδόπουλε, τὸ ψευ-
δώνυμον ποῦ προτείνεις τὸ ἔχει ἄλλος. Ὅχι,
δὲν ἔγινε κανὲν λάθος. Ἐγὼ ἓνα συνδρομητὴν
Κωνσταντῖνον Γ. Παλαιολόγον και ἓνα ἄλλον
με ψευδώνυμον Κωνσταντῖνον ὁ Παλαιολόγος.

Ἐποῖ: ἔ, λοιπὸν, Ἀγρυπνῶν Φάρε; Ἐνδι-
μίζεις ὅτι ὁ βασιλόπους Ἀνδρέας ἦτο πρὸ πολλοῦ
συνδρομητής μου και μάλιστα ὅτι ἦτο ὁ Χαλα-
μὸς Κόσμος; Ὅχι δά!

Ταχυδρόμος Περιστερά, δέχομαι εὐχαρίστως
τὴν ἀδελφὴν σου και ἄς μου γράψῃ.

Ἄδυνατὸν δὰ σου παραστήσω τὴν λύπην μου,
Μπαρμπά Νικολῆ, διὰ τὸν θάνατον, τὸν σκλη-
ρότατον θάνατον τοῦ προσφιλοῦς ἀδελφοῦ σου,
τοῦ παλαιῦ μου φίλου. Δά, φίλε μου! ὁ
πάρχον δυστυχίματα, πρὸ των ὁποίων πᾶσα
γλώσσα σιωπᾷ, μὴ εὕρισκουν λέξεις παρηγορίας.
Εἶνε φοβερὸν πρᾶγμα ὁ θάνατος τοῦ νέου!
'Αλλὰ μήπως ἔχουν δικαίον οἱ ἀρχαῖοι, οἱ ὁποῖοι
ἔλεγον ὅτι ὁ ἀποθνήσκων νέος εὐνοεῖται αὐτὸ τῶν
θεῶν;

Πολὺν καρὸν εἶχες νὰ μου γράψῃς, φιλάτῃ
Αὐλῆ! Ἐσώσθησα εἰς τὸν Ἀνακίαν νὰ μὴ σε
λησμονήσῃ εἰς τὰς σκέψεις του. Σοῦ ἔστειλα και
πάλιν τὸ φυλλάδιον.

Ἐλληνικὴ Χωρικὴ λοιπὸν, πολὺ καλὰ! πολὺ
καλὰ!

Πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὸ πάθημά σου, Φίλε-
ρος Χελιδὼν! Συλλογίζομαι τὸν τῶμον σου ὅ-
ταν εἶδες τὸ ὑπόδημά σου νὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ

αἷματα ἐκ τοῦ ἀπρόοπτου ἐκεῖνου ἀνοίγματος της
φλεβός. Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποῦ δὲν ἦτο τίποτε!—
Νά μου φιλήσῃς τὴν ἀδελφούλαν σου και νὰ της
εὐχήθῃς ἐκ μέρους μου περαστικά.

Κατὰ λάθος, ἀγαπητῇ μου φίλῃ Νίνα Μαύρου,
σοῦ ἔδωσα τὸ ψευδώνυμον Λευκὴ Μαργαρίτα,
ἀφ' οὗ ἔχω και ἄλλην φίλῃν Λευκὴν Μαργα-
ρίταν, (ἐκτὸς της Μαργαρίτας) ὥστε στείλῃ
μοῦ πάλιν ψευδώνυμον, διότι δὲν ἐνθυμούμαι ποῖα
μοῦ ἐπρότεινες. Μέχρι της ἐκλογῆς τοῦ ψευδῶ-
νύμου σου, ἀναβάλλω νὰ κάμω και τὰς περὶ Μ.
Μυστικῶν προτάσεις σου.

Νά και τὸ ἀρελὲς τραγουδάκι τὸ ὁποῖον ψάλ-
λει ὁ Δαυμόνιος Περικλῆς κάθε φορὰν ποῦ λαμ-
βάνει με χαρὰν τὸ φυλλάδιόν μου:

Ἡ Διάπλασις φωτίζει
Καὶ συνάμα εἶρε τερπνὴν.
Χίλια δῶρα μᾶς χαρίζει,
Φίλας, φίλους συνειροῖ.

Ἦχώ, ἐκτὸς των δύο σου τετραδίων, τὰ ὁποῖα
ἔστειλα, ὑπῆρχε και τρίτον χωρὶς γραμματόση-
μον και χωρὶς φάκελλον διὰ ποῖον ἦτο; Τὴν ἰ-
δίαν ἐρώτησιν κάμνω και πρὸς τὸν Μπαρμπά-
Νικολῆν.

Τρικυμίδες Ταίριαρον, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον
σοῦ ἐξέλεξα. Τὰ ζητηθέντα ἐστάλησαν. Περὶ
των τόμων θὰ εὕρῃς πᾶσαν πληροφορίαν εἰς τὸ
θεοφυλλάδιον τοῦ 1897.

Σεβόμαρε Γ. Ἀλεξάνδρου, νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο
ψευδώνυμον, διότι Ἀρθουέρν Ἀμυγδαλῇ πρὸ
πολλοῦ ὀνομάζεται μία ἄλλη φίλη μου. Ἦθελες
τὰ φυλλάδιά μου νὰ ἔχουν ἀκόμη 4 σελίδας;
'Αλλ' ἐγὼ ποῦ ἤθελα νὰ ἔχουν ἀκόμη 8; . . .

Γαῖ! Γαῖ! δεκτὸν. Μὰ τί ἰδιοτροπία εἶνε
πάλιν αὐτή;

Ἐμαθα κατὰ πράγματα πολὺ εὐχάριστα—μοῦ
γράφει ή φιλάτῃ Δαφνὴ, —ὁραδὸν ὅτι ή Α.
Β. Υ. ὁ Βασιλόπους Χριστοφόρος εἶνε κατενθου-
σιασμένος μαζί σου· δὲν σε ὀνομάζει πλεόν με
τὸ ὄνομά σου, δηλαδή Διάπλასιν, ἀλλὰ πάντοτε
λέγει «ή φιλενάδα μου». Ὅταν καταβαλῇ εἰς
τὸν κῆπον τὸ πρωῒ, (διότι κάθε πρωῒ καταβαίνει),
λέγει πάντοτε πρὸς τὴν Κυρίαν, ἥτις τὸν συνο-
δεύει: «Μὴ λησμονήσωμεν νὰ πάρωμεν μα-
ζὶ μας και τὴν φιλενάδα μας, διὰ νὰ τὴν δια-
βάσωμεν!» Καὶ τοιοῦτοτρόπως, περιπατῶν ἀνὰ
τὸν κῆπον, σὲ διαβάσει. Εἶπε μάλιστα ὅτι τοῦ
ἀρέσει πολὺ ὁ Ἀχόλουθος τοῦ Μ. Ναπολέοντος,
τὸ Γαλαζάκι και ὅτι καλὰ ἔπαθεν ή Γιδούλα ποῦ
ἔσπασε τὸν καθρέπτην, ἀφ' οὗ ἦτο τόσον περι-
εργος. . . Εἶνε τελοσπάντων κατενθουσιασμένος
μαζί σου και αὐτὸ προβλέπει και εἰς ἡμᾶς μεγά-
λην χαρὰν. Τὰ ἴδια μοῦ γράφει και ή Ἥχώ.
Μὰ ποῦ τὰ μαγνᾶνουν αὐτὰ τὰ εὐχάριστα αἱ κα-
λαὶ μου φίλαι;

Διὰ νὰ στείλω δύο τετράδιά σου, Ἦρω Γαρι-
βάλδῃ, μοῦ ἔστειλεις ἐν γρα

Μικρά Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλ-
λάξουν : Ὁ Φῶκος Αἰαχίδης μετὰ τὸ Ἀρχι-
 ζιζάνιον καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν—ἡ
 Ναυτοπούλα μετὰ τὸ Μαρτεῖον τῆς Δωδώνης,
 μετὰ τὸ Ἀλέξανδρον Οἰκοκυμνίδην καὶ μετὰ
 τὴν Ἀψε-Σβύσε (διὰ τῆς ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς θέλει
 τὸν ὄνομα του καὶ θὰ τὴν ἀπαντήσῃ εἰς ὅ, τι τὸν ἐρω-
 τῇ)—ὁ Ζακχαῖος μετὰ τὴν Πολύχρην τοῦ Πη-
 λίου, Εὐπλόκαμον Νύμφην καὶ τὴν Μελαγ-
 χροῖν τῆς Ἑλληνίδας—ὁ Φιλόσοφος Ἀραξα-
 γόρας μετὰ τὴν Γῆν τῆς Ἑλλάδος—ὁ Αἰετὸς
 τῶν Ὁρέων μετὰ τὴν Φουρτούραν, Ἀνδροῦστον,
 Αἰγυμάλωτον Χελιδόνα, Τοῖν Τσῶν, Ἀψε-
 Σβύσε καὶ Τσουχτράν—ὁ Κωνσταντῆς Ἀγγ.
 Παπαδόπουλος μετὰ τὸ Ἀρχιζιζάνιον, Με-
 λανθοῦσαν Καλλιτέχνην, Μικρὰν Μάριον καὶ
 καὶ Σπυρίδωνα Τριποῦν—ὁ Ἀγρυντιος
 Φάρος μετὰ τὸν Τζι-Τζι-Μποῦν-Μποῦν καὶ με-
 τὰ τὸν Δαιμονάκι—ὁ Καρχαρίας τοῦ Αἰγαίου
 μετὰ τὴν Μαρίδα τοῦ Φαλήρου καὶ μετὰ τὸν Τζι-
 Τζι-Μποῦν-Μποῦν—ὁ Μπαρμπά-Νικολῆς
 μετὰ τὴν Μελαγχροῖν τῆς Ἑλληνίδας, Τζι-Τζι-
 Μποῦν-Μποῦν, Δευκόλεον Ἡσῶν, Μαῦρον
 Πρίγκηπα καὶ πρῶν Ἀττικὴν Νύκτα—ὁ
 Χοπ-Χοπ μετὰ τὸν Καρχαρίαν τοῦ Αἰγαίου—ἡ
 Μικρὰ Μάριον μετὰ τὸ Ἀρχιζιζάνιον, μετὰ τὸν
 Ἀλδὴν καὶ μετὰ τὴν Εὐαθροῦσαν Ἀραπί-
 τσαν (ὡς ἐπὶ τὰρχικῇ)—ἡ Ὁραία Δορκὰς
 μετὰ τὴν Χρυσὴν Βροχίαν (ἐκ δευτέρου ἐάν θέλῃ)
 Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Μικρὰν Φω-
 σφοροπόλιν, Ἀψε-Σβύσε καὶ Καϊμάκι τῶν
 Σεργῶν—ὁ Λέων τῆς Νεμέας μετὰ τὴν Ἀδραν
 τοῦ Φαλήρου, Θυγάτερὰ τοῦ Ὁκεανοῦ, Μι-
 κρὰν Μάριον, Θέλλαν, Κροκόδειλον τοῦ
 Νείλου καὶ Ἀψε-Σβύσε—ἡ Φίλεργος Χελι-
 δὼν μετὰ τὸ Καϊμάκι τῶν Σεργῶν καὶ μετὰ
 τὸν Δευκὸν Περιστέρα—ὁ Κιθαροδόξος Ἀπόλλων
 μετὰ τὴν Τοξότιδα Ἀρτεμιν, τὸν Ὀλύμπιον
 Δία, Εὐκρότην Ἀπόλλωνα, Ἑλληνικὴν
 Σημαίαν καὶ Νέαν Ἑλλάδα—τὸ Μπαμποῦ
 τῆς Ἀφρικῆς μετὰ τὴν πρῶν Ἀττικὴν Νύ-
 κτα—ἡ Ἀγκυρα τῆς Φιλίας μετὰ τὸ Ἀκάτιον
 τοῦ Ἡρώικοῦ Πελάγους—ἡ Δευκὴ Δορκὰς
 μετὰ τὴν Φουρτούραν καὶ μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν
 Σημαίαν—ὁ Καραβότατος μετὰ τὴν Ταξότιδα
 Ἀρτεμιν—ἡ Ἀνθισμένη Λυγαρία καὶ μετὰ
 τὴν Δορκάδα (Ὁραία καὶ Δευκὴ) καὶ
 μετὰ τὴν Γλυκεῖαν Ἑλπίδα—τὸ Ἀκάτιον
 τοῦ Ἡρώικοῦ Πελάγους μετὰ τὴν Δάφνην,
 τὴν Χιονισμένην Ὀδησσὸν καὶ τὸ Χρυσὸν
 Δέρας.

Ὁ κανονισμὸς ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ βον φυλλά-
 διον. Προσοχὴ καὶ τάξις!

Παρακαλῶ δὲ προπάντων νὰ λείπουν ἀπὸ τὰς
 ἀπαντήσεις οἱ προσωπικοὶ ὑπαινιγμοὶ καὶ αἱ
 πολὺ τολμηραὶ εὐφυλοῖαι. Μὴ λησμονεῖτε ὅτι
 αἱ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ εἶναι γενικαί· διότι
 δὲν ἀπευθύνονται μόνον πρὸς ἐκεῖνον ἢ ἐκεῖνην
 μεθ' οὗ ἀνταλλάσσονται, ἀλλὰ πρὸς πάντα ἀνα-
 γνώστην τοῦ Δευκώματος.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι.—Ἡ Θέλλαν
 ποῦσα ἀσπάζεται τὸν Ἐνδοξέχονα Ποσειδῶνα·
 τὸ Ἀφρισμένον Κῆμα ἀσπάζεται τὴν Μικρὰν
 Φωσφοροπόλιν, ὁ Ζακχαῖος τὸ Ἦσυχον Ἀε-
 ράκι (καὶ ἔως πότε θὰ φορῇ τὸ ἐπανωφόρι του ;)
 ὁ Χιονισμένος Τυμφορηστὸς τὸν Δεκαπεταετῆ
 Πλοῖον καὶ τὴν Ἀδωνίδα τῶν Ἀθηνῶν τὴν
 Ἑλληνικὴν Θάλασσαν· ἡ Μέλλουσα Καλλι-
 τέχνης τὸν Ὀλύμπιον Δία· ἡ Γλυκεῖα Ἑλ-
 πὶς τὴν Μυροῖν—ὁ Ὑπερασπιστὴς τῆς Πα-
 τρίδος τὴν Εὐαθρὴν Ἑλληνοπούλαν (τὴν ὁ-
 ποῖαν συγχάριε διὰ τὸ ὅμα τὸ ὅποιον ἐτραχύ-
 δησεν εἰς τὸ Σχολεῖον : Ἀπὸ φλόγας κτλ.) ἡ
 Δευκὴ Ἀρκτος—ὁ Καϊμάκι τῶν Σεργῶν ὁ
 Καρχαρίας τοῦ Αἰγαίου τὸν Λέοντα τῆς Νε-
 μέας—ὁ Χρυσὸν Δέρας τὴν Ἑλληνικὴν
 Καρδίαν· ἡ Θυγάτηρ τοῦ Ὁκεανοῦ τὴν Ἑλ-
 ληνικὴν Σημαίαν, ἡ Εὐπλόκαμος Νύμφη

τὴν Ἑαρινὴν Ἑσπέραν, ἡ Σεληνόφωτος Νύξ
 τὴν Κουκλίαν, ἡ Γλυκύλαος Ἀηδὼν τὴν
 Θεέλλαν, ἡ Ταχυδρόμος Περιστέρα τὴν Καρ-
 δερίαν, ἡ Εὐκλειστοποιτία τὴν Ἀδραν τοῦ Εὐ-
 ζείνου, ἡ Ἀγκυρα τῆς Εὐνυχίας τὴν Ἀγκυ-
 ραν τῆς Φιλίας (τὴν ὁποῖαν εὐχαριστεῖ πολὺ
 δι' ὅσα ἔγραψε) ἡ Ὁραία Δορκὰς τὸ Καϊ-
 μάκι τῶν Σεργῶν, ἡ Φίλεργος Χελιδὼν τὴν
 Τσουχτράν (τῆς ζητεῖ τὸ ὄνομα) ἡ Ἥχῳ τὴν
 Φουρτούραν, ὁ Μόζαρτ τὴν Ναυτοπούλαν, τὸ
 Τοῖον-Τοῖον-Τοῖον τὸν Κουκουρῖον, ὁ Σόλων
 ὁ Νομοθέτης τὴν Σκυθροπὴν Σελήνην, ἡ
 Δάφνη τὴν Τοξότιδα Ἀρτεμιν, ὁ Μούρτζου-
 φλος τὸ Ἀρχιζιζάνιον (τὸ ὅποιον καὶ συγχά-
 ρει διὰ τὰ γεννητοῦρα τῆς κόττας του).—Ὑ-
 πάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀσπασμοί, ἀλλὰ τοὺς
 παρέλειψα ἐλλείψει χώρου.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διά-
 πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Κωνσταντῆν
 Παλαιολόγον, Μάρτην Κάλιαντα (νὰ ἔχῃ
 ὑπομονήν, καὶ κατὰ τὰς δημοσιεύσεις ἀφ' ὅσα μου
 ἔστειλε, μετὰ τὴν σειρὰν) Μούρτζουφλον, Θέλ-
 λαν (εἰ νὰ ἐσημειώσῃ ὅτι γὰρ τὸ ὄνειρον ;
 ἔστειλε Μ. Μυστικῇ) Νέαν Ἑλλάδα (ὥστε
 ἐτοιμάσῃ διὰ τὴν ἐξορία, ἔ ;) Ἀφρισμένον
 Κῆμα, (τὸ Τετραδῖόν του δὲν εἶχε γραμματόση-
 μον) Ναυτοπούλαν, Χιονισμένον Τυμφορηστὸν,
 Ἀρτεμιν (τὰ Μυστικὰ τῆς ἐν τάξει καὶ ἐ-
 στάλθησαν) Ἀπομαχρον Ρομυλῶν (πολὺ κα-
 λὰ, φίλε μου !) Κασταλλίαν Πηγὴν (εἶνε τώρα
 ἐντελὴς καλὰ ;) Ὑπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος,
 Δευκὴν Ἀρκτον, Νέλωνα (εἰμπορεῖ νὰ ἐκ-
 λέγῃ ἐν ἄλλο ψευδώνυμον, ἀλλ' ὅχι αὐτὸ ποῦ
 προτείνει) Καρχαρίαν τοῦ Αἰγαίου (ἔστειλε)
 Παῦλον Τοῖον, Γαλιναίαν Θάλασσαν (εὐ-
 χομαι περαστικῇ) Χρυσὸν Δέρας (συγχάρη-
 ρα διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμοὺς ; ἀλλὰ ποῖα εἶνε
 ἡ συνδρομή ; πού μου ἀναγγέλλει ;) Θυγάτερὰ
 τοῦ Ὁκεανοῦ (εὐχὴ !) Εὐπλόκαμον Νύμφην
 (ὦ, πού νὰ ἐνθυμούμαι τώρα εἰς τί ἀπῆλθον
 ναί ! Ὁ Ὑμνος τῆς Ἑλευθερίας δέχεται μετὰ
 ὅλους τὴν ἀνταλλαγὴν, ὥστε ἄς του στείλῃ τὸ
 τετραδῖόν της) Σεληνόφωτον Νύκτα (βλέπετε ;
 σὺ νὰ τὸ ἔξευρα !) Ταπεινὸν Ἴον, Γλυκύλα-
 ον Ἀηδῶνα (ἔλαβα) Φουρτούραν (ὦ ! τὴν
 πονηρὰν ! ἀλλὰ εἶδε καὶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ
 Ἀφρισμένου Κῆματος) Μέλανα Ἀετὸν,
 Χοπ-Χοπ, Εὐκλειστοποιτία, Ἀγκυρα τῆς
 Εὐνυχίας, Αὐτοκράτορα Εὐδοκίαν (χαίρω
 διὰ τὴν ἀνάρρωσιν) Ὁραία Δορκὰς, Λέοντα
 τῆς Νεμέας (ἔστειλε) Τσουχτράν (στεῖλέ μου)
 Κιθαροδόξον Ἀπόλλωνα (τὸν λακωνικώτατον ἐκ
 συστήματος) Δ. Ε. Βαλάν, Ἀρχιναύαρχον
 Θεμιστοκλέα (ἐξετελέσθησαν ὅλα) Ἀρ-
 χιζιζάνιον, (βεβαίωτα ! ! ἀλλὰ παρὰ τοῦ Τι-
 ναρεῖον Κήπου οὐδεμία ἀπάντησις) Θέλλαν,
 Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς (βεβαίωτα δὲ νικήσῃ !)
 Τοξότιδα Ἀρτεμίδα, Ποιμενικὴν Φλογέραν,
 Ἀγκυραν τῆς Φιλίας (ἔστειλε) Ρομύλον
 (ἔστειλε ἀγγελίας καὶ περιμένω πλέον τὸ ἐξορία-
 θωμά !) Δευκὴν Δορκάδα (εἰ ὅρα, μὰ τί ὅ-
 ρα ἡ περιγραφή της !) Δο-Δο-Δο-Δο (τὸ ἐ-
 παιξε ἡ Ἀγάπη εἰς τὸ πιάον ὀρειώτατον !)
 Πολύχρην τοῦ Πηλίου (ἔστειλε) Μόζαρτ (νὰ
 προτείνῃ πρὸς ἄλλους) Κόρη τῆς Ἑλλάδος,
 Πασχάλιν, Ἑρμῆν (εἶδες ;) Καραβότα-
 τον, Ἀνθισμένην Λυγαρίαν (πῶς εἶνε καὶ μά-
 τια ;) Εὐκράτον Ζώην, Σόλωνα τὸν Νο-
 μοθέτην (δὲν ἐνόησα τί μου λέγει ἄς ἐξη-
 γηθῇ καλλιτέρα) Ζαππίδα (ἔλαβα καὶ ἔστει-
 λε) Ἀρμα τοῦ Ἥλιου, Ναυτικὴν Πυξίδα,
 Μούρτζουφλον, Ροβινσῶνα Κροῦσον (εἰς τὸν
 ὅποιον ἤρεσε πολὺ τὸ «Βασιλοπούλον» ἀλλὰ θυ-
 στυχῶς δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὴν πρότασιν του)
 Καϊμάκι τῶν Σεργῶν (ἡ διεύθυνσις ἐνορθώθη)
 Ἀκάτιον τοῦ Ἡρώικοῦ Πελάγους (εὐχαριστῶ
 θερμῶς) Μαρίαν τοῦ Φαλήρου κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16
 Μαρτίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 22 Ἀπριλίου

149. Συλλαβογρίφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερον ὀνύμει·
 τὸ σύνολόν μου βλέπει ἀνθρώπους νὰ ἐνδύη.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου

150. Δεξιγρίφος.

Ἐάν ἐμπρὸς εἰς δένδρον γράμματα δύο στήσῃς,
 μιὰν χώρα ποῦχει χιόνια εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεοκτίου Ἀνδρ.

151. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ἡ Σάμος σὰς παρέχει.
 Πᾶς ἄνθρωπος τὸ δεύτερον ἐστὶ πρόσωπον τὸ ἔχει.
 Τὸ τρίτον μου εἶνε καρπὸς πολὺ μᾶς χρησιμεύει.
 Καὶ μόνος τοῦ ῥόμβου μου τὸ τέταρτον γυρεύει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

152. Γωνία.

E + + + + = Δένδρον
 + Λ + + + = Ποταμὸς
 + Λ + + = Σοφὸς
 + Λ + + + = Τύραννος
 Σ + + + + = Νομοθέτης

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀδρας τοῦ Φαλήρου

153. Πρόβλημα.

Νὰ εὐρεθῇ τριψήφιος ἀριθμὸς τοῦ ὁποίου τὸ
 ἄθροισμα τοῦ πρώτου καὶ τρίτου ψηφίου νὰ ἰσού-
 ται μετὰ τὸ διπλάσιον τοῦ δευτέρου ἐλαττωθέντος
 κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ πρώτου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλ. Οἰκοκυμνίδου

154-157. Μαγικὴ Συλλαβὴ.

Αἱ ἀνταλλαγῆς δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
 κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς
 αὐτῆς, σχηματίσιν ἄλλας τόσας λέξεις :

ῥῆμα, ρητός, ἄρτος, χοῖρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέλσονος.

158. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
 ἀποτελοῦσι τὸν ὄνομα ἥρωος, τὰ δὲ τελικὰ ἀντιστρό-
 φως ἀναγινωσκόμενα τὸν ὄνομα τοῦ πατρὸς του :

1, Τύραννος. 2, Ὄνομα ἀρχαίου πλοίου. 3,
 Καρπὸς. 4, Θυγάτηρ τοῦ Διὸς. 5, Θυγάτηρ
 ἀρχαίου βασιλέως.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Λυγαρίας

159. Τριπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
 ἀποτελοῦσι τὸν ὄνομα Ἑλληνικῆς νήσου, τὰ δεύ-
 τερα θεᾶς καὶ τὰ τρίτα νήσου Τουρκικῆς.

1, Μία τῶν Χαρίτων. 2, Ἀρχαῖος βασιλεὺς.
 3, Πόλις τῆς Γαλλίας. 4, Ζῶον. 5, Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου

160. Ἀπροσδόκητον.

Διατὶ ὁ ἄτακτος Νίκος δὲν ἔφαγε ποτὲ ξύλο
 ἀπὸ τοὺς γονεῖς του ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνάνου

161. Ἑλληνοπορφύρεον.

αη-αα-ειυι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυδαλῆς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Φεβρουαρίου 1897.

51. Κάσος (Κ-σός). — 52. Κίμων, κίων. —

53. Σπάρτος, Πάρτος. — 54. Αἶμος, Μάιος. —

55. Μ Τ Α

Ε Η Ν Ε 56. Ε

Ν Α Ν Η Ρ Α

Π Ο Δ Ε Μ Ω Ν Σ Α Μ Ο Σ

Β Μ Σ Κ Α Μ Η Λ Ο Σ

Α Ο Θ Σ Ε Σ Ω Σ Τ Ρ Ι Σ

Ρ Σ Ω

57. ΡΟΔΟΣ, (1. ΝέΡων. 2. Κολοῖος. 3. Πά-
 Δος. 4. Μεσποταμία. 5. Οδησσός). — 58.
 ΑΜΑΣΙΣ, ΟΞΙΡΙΣ, ΕΛΕΦΑΣ (1. ΔΣΕα. 2.
 ΜΙλων. 3. ΔΡΕθουσα. 4. ΣΙΦνος. 5. ΙΣΑάκ.
 6. ΣΟΣ). — 59. Ὅλα κλίνονται π. χ. ἡ πρό-
 θησις τῆς προθέσεως, τὸ ἐπιφώνημα τοῦ ἐπιφω-
 νήματος, τὸ ὄνομα τοῦ ὀνόματος, κτλ.